

Capitolul I. Încheierea contractului

I. Oferta de a contracta. Lipsa unei acceptări valabile. Consecințe

C. civ., art. 948, art. 969

Contractul, ca acord de voință al părților, se încheie doar ca urmare a unei concordanțe depline între oferta de a contracta și acceptarea acelei oferte. Simpla ofertă de a contracta făcută de către una dintre părți nu produce efecte juridice în lipsa consimțământului valabil exprimat și a acceptării acesteia de către cealaltă parte.

*I.C.C.J., Secția comercială, decizia nr. 35 din 14 ianuarie 2009,
www.scj.ro*

Reclamanta SC G.P.H. SA a solicitat obligarea pârâtei R.A.A.P.P.S. să încheie contractul de asociere în participațiune privind reabilitarea, modernizarea, extinderea și operarea C.H.T., în motivarea cererii reclamanta susținând, în esență, că, între părți, au avut loc negocieri și schimb de corespondență cu privire la închirierea contractului, stabilind toate elementele esențiale ale acestuia, dar fără a se încheia și un *instrumentum probationis*.

Prin sentința comercială nr. 1318 din 5 februarie 2007, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială a respins ca neîntemeiată acțiunea reclamantei.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că nu sunt îndeplinite cerințele dispozițiilor art. 969 C. civ., privind existența unei convenții între părți și nici cerințele dispozițiilor art. 1073 C. civ., privind existența vreunei obligații a pârâtei de a încheia contractul de asociere în participațiune și acțiunea fiind neîntemeiată a fost respinsă în consecință.

Prin decizia comercială nr. 505 din 1 noiembrie 2007, Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială a respins ca nefondat apelul declarat de reclamantă împotriva sentinței mai sus menționate.

În considerentele acestei decizii, instanța de apel a reținut că aprobarea de principiu a asocierii în participațiune de către Consiliul de Administrație al R.A.A.P.P.S. presupune demararea procedurilor în vederea încheierii unui contract, neexistând un consimțământ valabil exprimat și acceptarea ofertei de a contracta de către cealaltă parte,

instanța neputând suplini consimțământul R.A.A.P.P.S., prin pronunțarea unei hotărâri care să oblige intimata-pârâtă la încheierea acestui contract și pentru că ar încălca principiul libertății de voință a părților.

Împotriva deciziei curții de apel a declarat recurs reclamanta, întemeindu-se pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Recursul nu este fondat.

Potrivit dispozițiilor art. 948 C. civ., unele dintre condițiile esențiale pentru validitatea unei convenții, respectiv pentru încheierea valabilă a oricărui contract sunt capacitatea de a contracta și consimțământul valabil al părții care se obligă.

Or, în speță, este cert că, având în vedere dispozițiile Legii nr. 15/1990 și pe cele ale art. 1 din H.G. nr. 60/2005, pentru formarea valabilă a consimțământului era necesar ca Secretariatul General al Guvernului, în calitate de minister de resort, să analizeze oferta reclamantei și să dea aprobare pentru încheierea contractului de asociere în participațiune.

Prin Hotărârea Consiliului de Administrație al R.A.A.P.P.S. din data de 14 decembrie 2005 s-a aprobat asocierea în participațiune, de principiu, această aprobare presupunând derularea procedurilor, în vederea stabilirii condițiilor necesare încheierii contractului de asociere în participațiune și nu aprobarea asocierii în participațiune propriu-zise.

Simpla ofertă de a contracta făcută de către una dintre părți nu produce efecte juridice în lipsa consimțământului valabil exprimat și a acceptării acesteia de către cealaltă parte, în cauză neexistând consimțământul valabil exprimat și acceptarea ofertei de a contracta a celeilalte părți, reclamanta neputând face dovada unei concordanțe depline între oferta de a contracta cu acceptarea acelei oferte, în sensul realizării acordului de voință, conform textului legal mai sus menționat.

2. Emiterea facturilor în temeiul unui contract pretins existent. Necontestarea facturilor de către beneficiar. Lipsa dovezii încheierii contractului

C. civ., art. 969

C. com., art. 36

Simpla tăcere nu dovedește încheierea contractului. Pasivitatea pretinsului beneficiar, care nu a contestat facturile primite, nu poate fi considerată ca o recunoaștere a existenței unui contract de furnizare energie electrică, deoarece, în lipsa unor prevederi sau clauze contrare, tăcerea nu valorează manifestare de voință. Posibilitatea consumatorului de a contesta facturile și de a

comunica acest lucru furnizorului are ca premisă tocmai existența între părți a unor raporturi contractuale, raporturi care în cauză nu au fost dovedite.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 1210 din 27 octombrie 2010, nepublicată*

Prin sentința civilă nr. 1832 din 19 februarie 2010 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, Secția civilă, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea formulată de reclamanta SC E.E.M. SA împotriva pârâtului C.C.

În motivare, instanța a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 1169 C. civ., cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească, iar potrivit art. 129 alin. (1) teza finală C. proc. civ., părțile au îndatorirea să își probeze pretențiile și apărările. Din exemplarul contractului depus la dosar de către reclamantă, în temeiul căruia solicită obligarea pârâtului la plata contravalorii energiei electrice furnizate, nu se poate stabili conținutul raportului juridic dintre părți, materializat în cuprinsul actului juridic invocat, ca de altfel nici existența consimțământului pârâtului, în temeiul cărora acesta să poată fi obligat la plată. Aceasta, deoarece contractul menționat nu este semnat de debitor, astfel că nu există certitudine cu privire la asumarea de către acesta a obligației de plată. În lipsa semnăturii debitorului nu există nicio modalitate de verificare a consimțământului său la încheierea contractului în forma în care a fost depus la dosar de creditoare.

În consecință, în condițiile în care niciunul din înscrisurile depuse la dosar în dovedire nu emană de la pârât și, deci, nu se poate proba existența obligației asumate de acesta, ținând seama de prevederile art. 46 C. com., cererea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs reclamanta, care a solicitat modificarea sentinței în sensul admiterii cererii astfel cum a fost formulată.

În motivare, recurenta a arătat că motivul pentru care la dosar nu a fost depus un exemplar al contractului semnat de pârât este că arhiva societății a fost inundată, împrejurare care întrunește caracteristicile forței majore. Pârâtul a întreprins executarea contractului, fapt dovedit de indicarea consumului de energie de către contorul instalat la locul de consum (art. 36 C. com.). Pârâtul nu a contestat facturile primite în termenul de 15 zile de la primire, ceea ce are valoarea unei acceptări tacite (decizia ANRE nr. 57/1999, modificată prin Ordinul ANRE nr. 5/2003, Regulamentul de furnizare a energiei electrice aprobat prin H.G. nr. 1007/2004). Mai mult decât atât, pârâtul a înțeles să achite sporadic facturile emise de reclamantă, astfel recunoscând existența raporturilor contractuale dintre cele două părți.

Pârâtul nu a formulat apărări în fața instanței de fond, ceea ce face aplicabil art. 225 C. proc. civ., instanța putând interpreta această atitudine a pârâtului ca o recunoaștere în favoarea reclamantei.

În drept, recurenta a indicat prevederile art. 299, art. 304 pct. 8 și 9, art. 304¹ C. proc. civ.

În apărare, intimatul nu a depus întâmpinare și nu a solicitat probe.

Cercetând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, Tribunalul reține că reclamanta a susținut prin cererea de chemare în judecată că între părți a intervenit un contract sinalagmatic de adeziune. Reclamanta nu a putut prezenta însă un exemplar al înscrisului semnat de pârât, afirmând că arhiva în care era păstrat contractul a fost inundată.

Recurenta a indicat în mod greșit ca fiind aplicabil în cauză art. 36 C. com., acesta presupunând o cerere din partea ofertantului de a se executa imediat contractul și lipsa obligativității unui răspuns de acceptare din partea acceptantului, inexistența răspunsului de acceptare fiind compatibilă și cu natura contractului.

„Pasivitatea” pretinsului beneficiar, care nu a contestat facturile transmise de reclamantă, nu poate fi considerată ca o recunoaștere a pretențiilor recurente reclamate, deoarece, în lipsa unor prevederi sau clauze contrare, tăcerea nu valorează manifestare de voință.

Posibilitatea consumatorului de a contesta facturile și de a comunica acest lucru furnizorului în termen de 15 zile de la primirea facturii are ca premisă tocmai existența între părți a unor raporturi contractuale, raporturi care în cauza nu au fost dovedite.

Plata contravalorii serviciilor furnizate pe o perioadă anterioară nu este de natură a conduce la concluzia existenței unui contract valabil care să dea naștere unei obligații în sarcina intimatului pârât. Recurenta reclamantă a solicitat prin acțiunea formulată plata contravalorii serviciilor prestate într-o anumită perioadă, fiind necesară probarea existenței obligației intimatului pârât de a achita contravaloarea serviciilor pentru perioada în discuție, iar nu pentru alte momente, anterioare.

În sfârșit, lipsa oricărei apărări a pârâtului în fața instanței de fond nu poate fi interpretată în defavoarea acestuia și în favoarea reclamantei, reclamanta fiind, în lipsa unei prevederi legale exprese în sens contrar, cea asupra căreia cădea sarcina probei (art. 1169 C. civ.).

Deși a solicitat proba cu interogatoriu, reclamanta nu a prezentat niciun element probatoriu cu care aceasta să poate fi coroborată, nedepunând nici măcar dovezi ale achitărilor anterioare provenind de la pârât.

Pentru aceste motive, Tribunalul a respins recursul ca nefondat.

3. Emitere facturi pentru un preț mai mare decât cel stabilit contractual. Lipsa unei modificări a contractului

C. civ., art. 969

Valoarea finală a lucrărilor executate este cea stabilită prin acordul părților, materializat în contractul încheiat. Împrejurarea că au fost emise facturi fiscale totalizând o sumă mai mare decât cea din contract nu poate conduce la o modificare a prețului final stabilit între părți.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 1309 din 15 noiembrie 2010, nepublicată*

Prin sentința civilă nr. 1777 din 15 martie 2010 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București a fost respinsă cererea formulată de reclamanta SC E.I. SA, în contradictoriu cu pârâta A.P.R.E, ca neîntemeiată și a fost obligată reclamanta la plata către pârâtă a sumei de 1.500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 19 iulie 2006, între părți s-a încheiat contractul de furnizare echipamente și execuție-lucrări nr. 031, având ca obiect livrarea echipamentelor și executarea lucrărilor specificate în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din contract, la prețul total de 78.359,82 lei (inclusiv TVA), ce urma să fie achitat în două tranșe: 40000 lei la data încheierii contractului și diferența de 38.359,82 lei, în lunile august, septembrie, octombrie.

În acest sens, reclamanta a emis mai multe facturi fiscale în sumă totală de 87959,45 lei, printre care și factura fiscală seria BVEC nr. 5514263 din 22 noiembrie 2006 în valoare de 8.518,62 lei, din care pârâta a achitat suma de 4.650,17 lei.

Prin actul adițional nr. 1 din 23 decembrie 2006, părțile au convenit renunțarea la unele dintre echipamentele indicate în anexele 1 și 2 ale contractului, și adăugarea altora, astfel încât valoarea totală a contractului a fost stabilită la suma de 84.090,69 lei.

Instanța a constatat că, urmare a modificării prețului din contract, prin actul adițional nr. 1, ulterior emiterii facturii fiscale seria BVEC nr. 5514263 din 22 noiembrie 2006, prin plățile efectuate pârâta a achitat integral contravaloarea produselor livrate.

În temeiul dispozițiilor art. 969 C. civ., contractul, astfel cum a fost modificat prin voința părților, are „putere de lege între părțile contractante”.

Din acest motiv, este nerelevantă împrejurarea că în data de 9 octombrie 2006 a fost semnat un proces-verbal de recepție. Astfel,

în primul rând din cuprinsul acestuia nu rezultă care sunt lucrările recepționate, dacă acestea au cuprins sau nu și lucrările la a căror executare s-a renunțat prin actul adițional. În al doilea rând, chiar dacă, în fapt, ar fi fost executate și aceste din urma lucrări, principiul forței obligatorii a contractului impune atât părților, cât și instanței de judecată investită cu soluționarea litigiului, să asigure executarea actului juridic. Or, voința părților, concretizată în actul adițional încheiat în data de 23 decembrie 2006, a fost ca prețul total al contractului să fie de 84.090,69 lei.

De asemenea, este posibil ca prețul stabilit de părți să fie inferior valorii reale a obiectului contractului, dar, pentru că ele sunt libere să determine prețul sub (sau peste) valoarea lucrului, acest aspect nici nu poate pune în discuție nici validitatea contractului și nici nu înlătură caracterul obligatoriu al manifestării lor de voință.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta SC E.I. SA la data de 10 iunie 2001, înregistrat pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială la data de 13 iulie 2010 sub nr. 11277/302/2009 prin care a solicitat admiterea recursului modificarea în tot a sentinței recurate în sensul admiterii cererii de chemare în judecată.

În motivare, recurenta a arătat că hotărârea instanței de fond s-a dat cu interpretarea greșită a actului juridic dedus judecării, schimbându-se natura și înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia și anume:

- în mod greșit instanța de fond nu a ținut cont de toate modificările aduse contractului și anume, nu numai de actele adiționale, ci trebuia să țină cont și de facturile fiscale, procesele-verbale sau situațiile de lucrări. Conform acestor acte prețul total al lucrărilor era de 90.289,18 lei și nu cea de 84.090,69 cum greșit s-a trecut în actul adițional la contract.

- lucrările contractate au fost efectuate în totalitate conform procesului-verbal de recepție din data de 9 octombrie 2006

În continuare arată că instanța de fond a acordat mai mult decât s-a cerut și anume:

- între părți s-a încheiat la data de 19 iulie 2006 contractul de furnizare echipamente și execuție lucrări cu un preț de 78.359,82 lei (TVA inclus) ce urma să fi achitat în 2 tranșe respectiv 40.000 lei la data încheierii contractului iar 38.359,82 lei urmând să fi achitată în lunile august, septembrie și octombrie. Au fost emise de recurentă facturi în sumă de 87.959,45 lei printre care și factura fiscală nr. 5514263 din 22 noiembrie 2006 în valoare de 8.518,62 lei din care a fost achitată doar suma de 4.650,17 lei rămânând un rest neachitat de 3.868,45 lei.

Această factură a fost semnată și ștampilată de pârâtă, fiind astfel acceptată la plată astfel încât aceasta trebuie să plătească și restul de preț de 3.868,45 și penalități de întârziere.

În drept recurenta a invocat dispozițiile art. 304 pct. 8 C. proc. civ. și art. 304 pct. 6 C. proc. civ.

Intimata pârâtă deși legal citată nu a depus întâmpinare însă s-a prezentat în instanță prin reprezentant și a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată.

Cauza a avut un prim termen de judecată la data de 1 noiembrie 2010 când au fost efectuate actele procedurale menționate în încheierea de ședință respectivă iar recursul a fost luat în pronunțare.

Analizând actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu privire la motivele de recurs instanța reține că acestea privesc aprecierea de către instanță a probelor și se încadrează în dispozițiile art. 304¹ C. proc. civ. niciuna din criticile aduse sentinței de fond neîncadrându-se în dispozițiile pct. 6 și 8 ale art. 304 C. proc. civ.

Recursul este nefondat iar prima instanță în mod corect a reținut că voința părților, concretizată în actul adițional încheiat în data de 23 decembrie 2006, a fost ca prețul total al contractului să fie de 84.090.69 lei. Acest preț a fost achitat în totalitate așa cum rezultă din chitanțele depuse la dosarul cauzei.

Recurenta pretinde un rest de preț din factura fiscală nr. 5514263 din 22 noiembrie 2006 și anume suma de 3.868,45 lei.

Din analiza chitanțelor depuse rezultă că această factură a fost integral achitată și anume cu chitanța 9607963 din 24 noiembrie 2006 în sumă de 2.300 lei, chitanța Finans Bank din 15 decembrie 2006 în sumă de 2.000 lei, chitanța Finans Bank din 31 ianuarie 2006 în sumă de 1.500 lei și cu chitanța nr. 9608519 din 11 mai 2007 în sumă de 2231 lei. Așadar această factură a fost achitată în totalitate neexistând niciun rest de plată și în consecință nici penalități de întârziere de plătit.

În ceea ce privește erorile materiale cu privire la sumele trecute în anexele 1 și 2 și actele adiționale ulterioare Tribunalul reține că în urma calculelor aritmetice efectuate, niciuna dintre sumele menționate de reclamant ca fiind prețul lucrărilor nu corespunde cu calculele efectuate de instanța de recurs.

Astfel totalul anexelor nemodificate făcut de instanță este de 82.275 lei (cu TVA) iar totalul indicat de reclamantă este de 78.359, 41 lei (cu TVA). Totalul anexelor modificate efectuat de instanță este de 88.830, 98 (cu TVA) lei iar totalul indicat de reclamantă este de 90.289,18 lei (cu TVA) Facturile emise de reclamantă sunt în sumă de 87.959,45 lei. În plus lucrările includeau și folosirea unei cantități de

adeziv ce urma a fi calculată separat și care nu apare în facturile fiscale dar apare menționată în anexa 1 și 2 nemodificată.

Având în vedere toate aceste erori materiale, instanța nu poate aprecia asupra valorii finale și integrale a lucrărilor făcute de reclamantă decât pe baza acordului final încheiat între părți și însușit în scris prin semnătură conform actului adițional încheiat în data de 23 decembrie 2006 deci ulterior emiterii facturii pretins neplătite și anume pentru suma de 84.090.69 lei achitată integral de pârâtă.

Faptul că au fost emise facturi fiscale totalizând o sumă mai mare decât cea din actul adițional nu poate conduce la o modificare a prețului final stabilit între părți.

Conform art. 969 C. civ., contractul, astfel cum a fost modificat prin voința părților, are „putere de lege între părțile contractante”.

În concluzie, pentru motivele de fapt și de drept sus menționate, instanța, în temeiul art. 312 C. proc. civ., a respins recursul ca neînțemeiat.

În temeiul art. 274 C. proc. civ raportat la art. 998-999 C. civ. reținând culpa procesuală a recurente în declanșarea prezentului proces, Tribunalul a admis cererea și a obligat recurenta la plata către intimată a sumei de 750 lei reprezentând onorariu de avocat plătit în recurs conform chitanței de la dosar.

4. Contract de mandat. Efectele și sancțiunile aplicabile mandatului aparent

Legea nr. 31/1990, art. 54, art. 70, art. 143
Decretul nr. 31/1954, art. 35 alin. (2)-(3)
C. civ., art. 966-968

Contractul încheiat de mandatar cu depășirea limitelor mandatului este valabil și opozabil mandantului, deoarece acesta singur este vinovat de a fi încredințat puterile sale unei persoane care a abuzat de ele. În condițiile existenței unui mandat aparent, ca aplicație a teoriei aparenței în drept, dacă un tert, în baza unei credințe eronate, îndeplinește un act cu o persoană care nu avea dreptul sau puterea să-l îndeplinească, aparența astfel creată permite recunoașterea validității și opozabilității actului respectiv.

*I.C.C.J., Secția comercială, decizia nr. 1754 din 4 iunie 2009,
www.scj.ro¹⁾*

---

¹⁾ În același sens și decizia nr. 2431 din 17 septembrie 2008; decizia nr. 3139 din 27 noiembrie 2009, decizia nr. 3144 din 27 noiembrie 2009, www.scj.ro.

Prin cererea de chemare în judecată formulată, s-a solicitat constatarea nulității absolute a contractului DH/1 din 21 iulie 1999 ce a fost încheiat de către SC A. SA S.M. cu A.B.B.E. SRL (antecesoarea pârâtei SC A.P. România SRL). Pe parcursul derulării litigiului, Municipiul S.M. a formulat cerere de intervenție în interes propriu, solicitând constatarea nulității absolute a contractului.

Reclamanta și intervenienta au susținut că acest contract nu ar fi fost executat de către SC A.P. România SRL, termenele de predare fiind depășite, că ar fi fost semnat de către SC A. SA printr-o persoană care și-ar fi depășit limitele mandatului acordat. De asemenea, au mai susținut că acest contract ar avea o cauză ilicită, întrucât SC A.P. România SRL nu ar fi urmărit executarea lucrărilor, ci obținerea unui câștig necuvenit.

Instanța de fond a admis acțiunea și a constatat nulitatea absolută a contractului, reținând că directorul T.T. și-ar fi depășit atribuțiile stabilite prin actul constitutiv. Instanța a apreciat că nu se impune analiza celorlalte motive de nulitate invocate de către reclamantă.

Împotriva acestei hotărâri SC A.P. România SRL a declarat apel, admis de către Curtea de Apel Cluj, cu consecința modificării în tot a hotărârii inițiale și a respingerii acțiunii.

Instanța de apel a reținut faptul că o eventuală neexecutare a contractului nu ar putea atrage nulitatea acestuia, că semnatarul contractului avea, la momentul semnării, calitatea de reprezentant al societății, iar o eventuală nerespectare a limitelor mandatului acordat nu poate atrage sancțiunea nulității actului juridic astfel încheiat, precum și că nu este dovedită inexistența cauzei sau caracterul ei ilicit.

Împotriva acestei decizii, SC A. SA și Municipiul S.M. au declarat recurs, cu invocarea art. 304 pct. 5 și 9 C. proc. civ. de către recurenta SC A. SA și fără indicarea vreunui temei juridic, de către recurenta Municipiul S.M.

Cele două recurente au invocat lipsa calității directorului T.T. de reprezentant al SC A. SA la încheierea contractului și cauza ilicită a contractului.

Înalta Curte a respins ambele recursuri, reținând că:

Încheierea contractului a fost decisă prin Hotărârea nr. 14/1999 a Consiliului Local al Municipiului S.M., unic acționar al SC A. SA, acordul acționarului unic, privind încheierea contractului, fiind clar exprimat.

T.T. deținea calitatea de director general și administrator cu puteri depline al SC A. SA, reprezentând societatea în raporturile cu terții, și, în aceste condiții, nu se poate considera că semnarea contractului s-a făcut de către o persoană care nu ar fi putut angaja societatea.

Eventuala culpă în depășirea mandatului nu poate fi opusă întintatei, raporturile dintre mandant și mandatar neputând fi opuse terțului care, pe baza diligențelor efectuate, a avut convingerea că încheie actul juridic cu adevăratul reprezentant al societății, în limitele mandatului acordat acestuia.

Contractul are o cauză valabilă și licită, scopul încheierii sale fiind obținerea contraprestației preconizate de către fiecare dintre părțile contractante.

Nu există nicio dispoziție legală sau statutară care să limiteze prerogativele acordate administratorului cu puteri depline și/sau directorului general, acesta fiind mandatat să reprezinte societatea în raporturile cu terții și să încheie, în numele și pe seama societății, acte juridice.

Limitarea la care face referire recurenta (reglementată de art. 143 din Legea societăților comerciale, în vigoare la acel moment) reprezintă o dispoziție derogatorie, cu caracter excepțional, care limitează în anumite situații și pentru anumite tipuri de operațiuni, expres și limitativ prevăzute, actele juridice care pot fi încheiate de către administratori. Situația excepțională reglementată de acest articol are în vedere actele juridice de dispoziție încheiate cu privire la bunurile existente în patrimoniul societății, iar nu toate actele juridice (contractul comercial din speță) încheiate de către aceștia, peste o anumită valoare, astfel cum în mod eronat sugerează recurenta. Aplicarea unei reglementări excepționale, derogatorii, unei situații care excede limitelor de reglementare, contravine scopului edictării normei în discuție, și nu poate conduce la aplicarea unor sancțiuni cu privire la actul juridic astfel încheiat. Or, în situația analizată, acționarul a cunoscut și a acceptat încheierea contractului, caz în care nu se poate justifica promovarea litigiului și invocarea unui astfel de argument.

De altfel, modalitatea efectivă de reprezentare a SC A. SA la încheierea contractului reprezintă un demers intern. Societatea în cauză nu poate susține că nu a avut cunoștință despre încheierea contractului și că demersurile directorului său general, administrator cu puteri depline, ar fi fost necunoscute.

Totodată, Înalta Curte a reținut și faptul că toate formalitățile efectuate în scopul asigurării informării cu privire la persoanele mandatate să reprezinte societatea în raporturile cu terții atestă calitatea de reprezentant, cu puteri depline, a semnatarului contractului, astfel cum rezultă din extrasul eliberat de către O.R.C. de pe lângă Tribunalul Maramureș.

Chiar dacă, ipotetic, instanța ar aprecia că încheierea contractului depășește limitele mandatului acordat semnatarului, contractele în-

cheiate cu terții de bună-credință sunt valabile, și deci opozabile mandantului, deoarece singur acesta este vinovat de a fi încredințat puterile sale unei persoane care a abuzat de ele. Pe când terții, de vreme ce n-au cunoscut cauza încetării mandatului, n-au nicio culpă și nu pot fi prejudiciați în interesele lor pentru culpa altora.

Din această perspectivă, soarta actelor îndeplinite cu depășirea puterilor primite se încadrează în teoria mandatului aparent, aplicație a teoriei aparenței în drept, care se bazează pe ideea că, dacă un terț, în baza unei credințe eronate, îndeplinește un act cu o persoană care nu avea dreptul sau puterea să-l îndeplinească, aparența astfel creată permite recunoașterea validității și opozabilității actului respectiv. Condițiile pentru a se aplica o astfel de teorie sunt îndeplinite și în această speță întrucât:

1. Aparența de mandat există, mențiunile O.R.C. precum și funcția deținută de către semnatar fiind edificatoare în acest sens;

2. Credința legitimă a intimatului cu privire la calitatea de reprezentant a semnatarului rezultă tot din modalitatea de efectuare a formalităților de publicitate cu privire la limitele mandatului acordat administratorului, director general;

3. Prejudiciul iminent care ar fi suferit de către intimată, în eventualitatea în care nu s-ar da efecte aparenței, rezultă din prestarea serviciilor facturate și neachitate de către SC A. SA;

4. Imputabilitatea aparenței create mandantului, care a făcut să fie credibilă existența mandatului și a contribuit la crearea și menținerea acestei aparențe.

Contractul în cauză are o cauză valabilă și licită deoarece, potrivit art. 966-968 C. civ., existența unei cauze valabile și licite a convențiilor este prezumată. Sarcina probei revine părții care susține inexistența sau nevalabilitatea cauzei, această dovadă urmând a fi făcută prin referire la scopul imediat și mediat al încheierii respectivei convenții.

În speță, SC A.P. România SRL a făcut dovada existenței unei cauze valabile și licite, contractul fiind încheiat cu scopul obținerii contraprestației lucrărilor asumate iar obligațiile sale fiind integral executate.

Pentru toate aceste motive, conform art. 312 C. proc. civ., recursurile au fost respinse ca nefondate.

5. Contract de intermediere în asigurări. Predarea polițelor de asigurare către intermediar. Lipsa unui contract în formă scrisă. Încheierea contractului

C. civ., art. 969

Chiar dacă între părți nu s-a încheiat un contract de intermediere în sens de *instrumentum probationis*, în condițiile în care asigurătorul a predat brokerului polițele de asigurare, iar acesta a încasat primele de asigurare, a fost încheiat un contract de intermediere în asigurări în sens de *negotium juris*.

Trib. București, Secția a VI-a comercială, decizia nr. 89 din 26 ianuarie 2011, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 3 București la data de 17 noiembrie 2009, reclamanta SC A.R.A.V.I.G. SA a chemat în judecată pe pârâta SC G.A.A. SRL, solicitând obligarea pârâtei la plata sumei de 98,15 lei reprezentând prima de asigurare încasată și nedepusă, dobânda legală de la data încasării primei, 22 noiembrie 2006 până la achitarea acesteia, 2.020 lei reprezentând despăgubirea achitată în dosarul de daună și la plata dobânzii legale aferente acestei sume de la data achitării despăgubirii până la data plății, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 4323 din 18 martie 2010 Judecătoria Sectorului 3 București a admis în parte cererea, a respins capetele de cerere având ca obiect obligarea pârâtei la plata sumei de 2.020 lei despăgubiri și dobândă legală aferentă acestei sume ca neîntemeiate și a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 98,16 lei contravaloare primă de asigurare și dobândă legală aferentă acestei sume calculată de la 22 noiembrie 2006 până la data plății, precum și suma de 11,12 lei cheltuieli de judecată.

În ceea ce privește capătul de cerere având ca obiect suma de 2.020 lei despăgubire achitată în dosarul de daună, instanța a apreciat că această sumă nu este datorată de pârâtă întrucât reclamanta nu a făcut dovada că pârâta a acceptat să plătească penalități egale cu despăgubirile achitate de reclamantă, în cazul nedepunerii primelor de asigurare.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta, solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței civile recurate în sensul obligării pârâtei la plata debitului de 2.020 lei cu titlu de despăgubiri civile și a dobânzii legale aferente acestui debit calculate de la data plății până la achitarea integrală.

În motivarea recursului recurenta a arătat că în mod eronat instanța a respins acțiunea sa având ca obiect răspunderea civilă delictuală a pârâtei. Intimata-pârâtă a prejudiciat-o, fapta culpabilă constând în emiterea respectivei polițe înaintea semnării contractului de intermediere în asigurări și prejudiciul materializându-se în suma achitată cu titlu de despăgubire în dosarul de daună. Asirom VIG a efectuat plata despăgubirilor în baza poliței emisă fără însă ca brokerul să acționeze în baza unui mandat comercial, în speță, un contract de intermediere privind asigurările.

Întrucât intermediarul în asigurări nu a depus prima de asigurare recurenta-reclamantă consideră pe drept temei că acesta și-a însușit și riscul producerii unui prejudiciu fiind răspunzător de suportarea acestuia. Subrogându-se în drepturile mandantului prin încasarea și însușirea primei de asigurare și-a însușit și riscul achitării prejudiciului creat prin emiterea tichetului de asigurare. De altfel, în cadrul contractelor de intermediere în asigurări încheiate în formă scrisă cu intermediarii este stipulată clauza penală privind achitarea de către agentul de asigurare a prejudiciului produs de asigurat și suportat de asigurător, în situația în care până la data producerii evenimentului nu a depus la asigurator prima de asigurare.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 299-304, 304¹ C. proc. civ. și art. 22 din Legea nr. 136/1995.

Deliberând asupra cererii de recurs prin prisma motivelor invocate de către recurenta-reclamantă, tribunalul apreciază că recursul nu este fondat și în temeiul art. 312 alin. (1) C. proc. civ. îl va respinge.

Se are în vedere că recurenta-reclamantă invocă răspunderea civilă delictuală, reglementată de dispozițiile art. 998 C. civ., iar tribunalul apreciază că în cauză nu sunt întrunite condițiile cumulative ale acestui tip de răspundere.

Se reține, în acest sens, că intimata-pârâtă nu a săvârșit o faptă ilicită prin încheierea poliței de asigurare RCA, câtă vreme recurenta-reclamantă îi încredințase polițele tocmai în acest scop, respectiv de a intermedia încheierea de către deținătorii de autovehicule a contractelor de asigurare cu reclamanta. Or, chiar dacă între părți nu s-a încheiat un contract de intermediere în sens de *instrumentum probationis*, nu mai puțin adevărat este că un astfel de contract în sensul de *negotium juris* a fost încheiat, iar intimata-pârâtă încheind polița și-a executat o obligație contractuală, ceea ce nu poate fi considerat în niciun caz ca fiind o faptă ilicită.

Pe de altă parte, nu există legătură de cauzalitate între încheierea de către intimata-pârâtă a acestei polițe RCA și prejudiciul invocat de recurenta-reclamantă că i s-ar fi produs prin plata despăgubirii în